

fordi Ordførertaler eller andre Taler efter Forretningsordenen skal gaa forud. Derfor tror jeg, Bemærkningen maa stride imod denne Bestemmelse i Grundloven. Men det er i sig selv urimeligt, at denne Ret, som i Grundloven er sikret Ministerne, ikke skal respekteres fuldt ud, thi naar korte Bemærkninger kan indgaa i Debatten som Led i Forhandlingen, hvad de vil kunne, hvis Endringsforslag Nr. 30 vedtages, hvorefter de ikke blot bliver Berigtigelsen og personlige Bemærkninger, saa vil det ligge i den Formands Haand en hel Time igennem, om han ønsker det, at afskære en Minister fra at faa Ordet, idet han vedbliver at give Ordet for korte Bemærkninger til den Opposition, som ønsker at hindre Ministeren i at faa Ordet. Derfor tror jeg, at denne Bestemmelse baade af den ene og den anden Grund er uheldig, og jeg vil anbefale ærede Medlemmer at stemme imod den.

Jessen: I Modsætning til det ærede Medlem (Gunnar Fog-Petersen), som talte nu, vil jeg anbefale, at vedtage Forslaget om, at ogsaa korte Bemærkninger skal fremsættes fra Talerstolen. Som gammelt Medlem af Stenografforlaget her i Rigsdagen ved jeg, hvor vanskeligt det er at optage Referat af en kort Bemærkning, naar den fremsættes af et Medlem, der staar bag i Salen. Det er rigtigt nok, at Medlemmerne bør tale højt og tydeligt, og det vilde naturligtvis hjælpe noget, men det er tit Tilfældet, at andre Medlemmer end den, der taler, staar og dækker for Lyden, saaledes at det er umuligt at høre, hvad der bliver sagt i den korte Bemærkning. Det ærede Medlem brugte det Udtryk, at hvis man satte Pris paa at blive refereret, skulde man tale saa højt, at det kunde høres, men det er jo ikke det, der er det afgørende, om man sætter Pris paa at blive refereret; det afgørende er, at de Bemærkninger, man gør, kommer til at staa i Rigsdagstidende. Der skal de staa, og det er Stenografernes Pligt, at sørge for, at de bliver refereret, saaledes at de kan komme i Rigsdagstidende, uanset om det Medlem, der har talt, egentlig sætter Pris paa det eller ikke. Derfor vil jeg anbefale, at ogsaa korte Bemærkninger skal fremsættes fra Talerstolen.

J. C. Christensen: Jeg vil anbefale ærede Medlemmer at stemme imod det Endringsforslag, som er stillet uden for Indstillingen vedrørende Tiltalens til Medlemmerne. Jeg finder, at nu har vi levet

længe nok i den Spændetrøje, som man i 1849 fandt det rigtigt at iføre Rigsdagsmændene. Naar man gjorde det i 1849, var Hensigten sikkert den allerbedste, nemlig den, at man mente, at Rigsdagsmændene ikke var i Stand til at hævde sig personligt under en Forhandling, hvis de skulde tiltale hinanden ved Navn. Men det er vi formentlig forlængst kommet ud over. Der er ikke nogen Kammerherre eller nogen Minister, som nu imponerer en Taler her i Rigsdagen. Vi vil allesammen kunne kalde dem ved Navn, og det er det, vi er vant til ude i det daglige Liv. Jeg behøver blot at minde om, hvor let det gaar i Fællesmøder og lukkede Møder. Vi havde jo et saadant lukket Møde forleden Dag, og vi ved alle, hvor frit og let Forhandlingerne gik, skønt vi kaldte hinanden ved Navn. Det er, synes jeg, li og for sig lidt mærkeligt, at vi kan forhandle rundt omkring i Landet paa Møder og Generalforsamlinger af enhver Art, idet vi tiltaler hinanden ved Navn, det gaar uden nogen som helst Vanskelighed, men saa snart vi kommer ind i denne lille Sal — dette er jo dog kun en lille Part af det hele Land —, saa skal vi nævne hinanden ved det ærede Medlem — ja, endog saa være ved Nummer, ligesom man nævner Soldater. Nu har vi ikke talene de enkelte Valgkredse med Stednavne at holde os til; men vi har faaet en hel Række Numre paa Medlemmer, og derfor maa man, inden man begiver sig op paa Talerstolen, undersøge Navnefortegnelsen for at være sikker paa, at det nu ogsaa er det rette Nummer, man nævner, paa den Rigsdagsmand, man vil tale imod. For København-Frederiksberg er der en saa lang Række Numre, at man endog først maa undersøge, om Navnet paa den, man vil tale imod, findes i det første eller i det andet Dusin, adskillige af Suppleringsmandaterne er jo ogsaa ret højt oppe i Nummerordenen. Jeg finder, som sagt, ikke, det er praktisk at blive ved at beholde den gammeldags Dragt, som man indførte i 1849. Jeg kan godt forstaa, at ærede Medlemmer, som har siddet her i 20—30 Aar, er blevet saa vant til denne Dragt, at de befinder sig særdeles godt i den. Det plejer man jo at gøre i en Dragt, man har gaaet med i længere Tid, selv om den var noget ubekvem i Begyndelsen, og man finder ikke, at det er nogen Nytte til at iføre sig en ny, men jeg tror i Virkeligheden, at alle nye Medlemmer vil befinde sig langt bedre ved herinde ligesom ude i det praktiske Liv at